

Behozza Mánt még akkor is, ha Vajdái lesz a többség.

* * *

Aranyosmedgyes Szentiványi Gyulát, Nagybánya Földes Bélát, Nagykároly pedig gróf Károlyi Józsefet fogja a parlamentbe küldeni. Ma így állanak a vármegye kerületeinek választási képei s mához egy hétre meglátjuk, mennyiben adtak igazat a tünetek.

Szunyog Mihály garázdálkodása Mátészalkán.

A mátészalkai kerületben erős küzdelem folyik Szalkai Sándor Kossuth-párti és Szunyog Mihály Just-párti jelöltek között. A küzdelem kimenetele, mint a helyszínen szerzett alapos információk igazolják, már nem kétséges. A beszerzett számadatok napnál fényesebbnél bizonyítják, hogy *Szalkai Sándor több száz szavazattöbbséggel győzni fog.*

Szükségesnek tartottuk, hogy a helyszínen közvetlenül szerezzünk meggyőződést a helyzetről, mert Szunyog Mihály napról-napra elárasztja a sajtót tudósításával. Utána jártunk a dolognak és meggyőződünk arról, hogy a „Magyarország”-ban és más Just-párti lapokban a mátészalkai választási mozgalomról közölt tudósítások szemenszedett valótlanságok, koholmányok, melyek a sajtószabadság védelme alatt a közvélemény és a jóhiszemű olvasóközönség szándékos megtévesztésére, félrevezetésére irányulnak. Nem kételkedünk e sajtóorganumnak jóhiszeműségében, de több körülménnyel járhatnánk el tudósítóik megválasztásában.

Szunyog Mihály már nem agítál, nem korteskedik a mátészalkai kerületben, hanem valósággal *garázdálkodik*. Nem találunk ennél alkalmasabb kifejezést az ő eljárására. Szövetkezett a csöcselékkel, asszonyokkal, gyerekekkel, ezeket elhalmozza czukorkával és egyéb nyalánkságokkal, a férfiakat pedig borral, pálinkával s az ekként felizgatott csöcselék a közrendet és közbiztonságot állandóan veszé-

lyezteti. Napirenden van a záptojás, ködöbálás, veszélyes fenyegetések. A Szalkai párti választók folytonos terror alatt állanak. Azzal fenyegetik őket, hogy megölik, házukat felgyújtják, úgy hogy a Szalkai-pártiak minden összejövetelüknél kénytelenek a karhatalom segítségét igénybe venni. Az ilyen összejövetelek alkalmával a csöcselék lármázik, dobálózik és provokálja az összeütközést és a csendőrök beavatkozását. A csendőrség bámulatos tapintattal jár el az ilyen esetek alkalmával, hogy a vérontást megakadályozza.

Igy történt *Tunyogon* is. Meggyőződünk arról, hogy a tunyogi esetet Szunyog Mihály idézte fel. Legalább az eset előzményeiből csak erre lehet következtetni.

Ugyanis május 16-án Tunyogon a Szalkai párt tartott programbeszédet. A párt vezetősége ezt napokkal előbb bejelentette a hatóságnak. Ugyanazon napra kért Szunyog Mihály is engedélyt arra, hogy Tunyogon beszédet tartson. Komoróczy Jenő körjegyző ezt megtagadta, mert nem engedhette meg, hogy mind a két párt egyszerre gyűlésezzen. Szunyog Mihály e tilalomra rá sem hederített, elment Tunyogra, kortesei ott megszervezték a tüntetést, a csöcseléket leitatták, felbujtogatták úgy, hogy a programszerűleg bevonuló Szalkai pártot már a falu végén közúttal fogadták. A Szalkai párt élén mintegy 50 főnyi lovasbandérium haladt, a menet pedig 40–50 kocsiból állott, melyeken a mátészalkai, kocsordi és győrtleki önként csatlakozott polgárok kísérték a népszerű jelöltet. Mikor a lovasok a főutczára értek, szembejött velük Szunyog Mihály kíséretével és vakmerően kihívólag neki hajtottak a lovasoknak. Ezek különben is fel voltak ingerülve a faluvégén kapott közútpótlól, körülfozták a Szunyog kíséretét és kiveték az utcáról. Szunyognak az volt a szerencséje, hogy *Leövey Miklós* tunyogi ref. lelkes (Szalkai-párti) felugrott a kocsijára és saját testével védelmezte meg a támadás ellen. Mikor aztán a Szalkai-párt impozáns menete Tunyogról hazafelé indult, a csöcselék már nem kövekkel hanem revolverlövésekkel támadta meg. Ezer szerencse, hogy komolyabb baleset nem történt.

Szunyog Mihály az egész esetet a maga javára igyekezett kiaknázni. Feljelentette a járás népszerű és köztisztelőnek örvendő főszolgabíráját *Péchy Lászlót*, kinek pártatlan és korrekt eljárása a vármegyében általánosan ismeretes. Megrágalmazta őt a felsőbb hatóságoknál, megérágalmazta a csendőröket, a Szalkai pártiakat haramiáknak, banditáknak kürtölte szét kortes- ujságjaiban, katonaságot kért a kerületbe, szóval olyan lármát csapott, mintha a mátészalkai kerületben minden fenekestől felfordult volna. A kir. ügyészség és a csendőrpáncsnokság megindította a nyomozást és kitűnt, hogy a Szunyog Mihály feljelentéseiből egy szó sem igaz. A Tunyogra kirendelt katonaságot csakhamar visszarendelték, mert semmi szükség nem volt rá.

Szunyog Mihály izgatásaiban nem respektál semmiféle törvényes tilalmat. Kocsordon a birtokos osztály, különösen a Tisza-uradalom ellen lázította a népet egy be nem jelentett népgyűlésen, mely bűncselekmény miatt az eljárás ellene folyamatba tétetett.

Szunyog Mihály nyilvános „szereplése” immár nemsokára véget ér. A kerület becsületes és erkölcsi sülyedésre nem hajló lakossága megvetéssel és undorral fordul el tőle, mint a kerület rémétől. Minden tisztességes ember elítéli őt azért az eljárásért, hogy éppen *Kossuth Ferencz és Szalkai Sándor* ellen fordult, akiknek az existenciáját köszönheti, akik nélkül még ma is egy szürke ismeretlen ügyvéd-jelölt volna. Ez a vaskos hálátlanság minden jobbérzésű embert elfordított tőle, úgy hogy ma már csak a csöcselékre támaszkodhatik.

Szalkai Sándor ellen azzal az aljas közönséges fogással korteskedik, hogy ő nem 48-as, hogy „munkapártivá váltott”, hogy a „kormányhatalmát”. Szalkai Sándor tudvalevőleg *több mint 30 év óta önzetlenül harcol a kerületben a függetlenségi lobogóért s így hitvány czudarság kell ahhoz, hogy az ő elvhűségét valaki kétségbe vonja.*

Szalkai Sándornak óriási pártja van a kerületben. A kerület összes közsegeit valóságos diadalmenetben utazta be. Mindenütt nagy lelkesedéssel fogadták, virágokat szórtak utjába, kocsiját teleaggatták csokrokkal és koszorúkkal s a szeretetnek és ragaszkodásnak egyéb jeleivel halmozták el. — A választókörzetségnek csaknem minden számottevő tagja az ő táborában van. A ki Szunyog mellett van, az személyesen le van kötelezve Szunyognak különböző költséges szivességekért.

Mi is elvárjuk a mátészalkai kerület hazafias választópolgáraitól, hogy ne üljenek fel az üres ígéreteknek, ámtásoknak, ne hagyják magukat eltántorítani Szalkai Sándor zászlójától, ki a Kossuth Lajos elveinek egy emberöltő óta törhetetlen harcosa s akit az *egész vármegye sőt az egész ország tisztel és becsül önzetlen hazafiságáért, egyenes jelleméért és a 48-as elvekhez való kitartó hűségéért. Neki köszönheti a mátészalkai kerület, hogy a függetlenségi párt ott diadalra jutott.*

A mátészalkai választókörzetség magamat tiszteli meg azzal, ha olyan kiváló férfit mint Szalkai Sándor, mandátumával megbiz és elkergeti Szunyog Mihályt, a ki a kerület békéjét felzavarta és benne a mételeyt, az erkölcsi züllést elhintette.

Leltár előtt a KALAPKIRÁLYNÁL (Kertész Mihály-czég) legujabb és legjobb szalma és posztó nyári kalapok, Tourista-ingek, nyakkendők, napernyők, harisnyák és minden a raktáron levő cikkek **mélyen leszállított árban kaphatók.**

lomásod meggyőzne, hogy a jövőben nem kell félnem képmutatásaidtól.

— Kitaláljak valamit, hogy kedvedre cselekedjem?

Azt mondom, hogy beszélj. Mert ha tovább is hallgatsz, igazán kiabálni fogok és akkor nincs többé menekülés, sem te, sem az én számomra.

— Ördögbe is! . . .

— Vallj be mindent és szabad vagy.

— Am a szivéből a gyanu már kezdett tovább tűnni a csökönyös tagadás láttára. Csak még néhány percnyi faggatás és meggyőződve, boldogan bocsátja el kis szerelmesét.

Az ifju ellenben már így okoskodott: úgy látszik — meglesett — mindent tud. Talán jobb, ha töredelmes vallomással megtékeitem, más-ként még dühös férjének karmai közzé juttat.

— Rodolfo, édes kis Rodolfom, beszélj! Hát megcsaltál?! Jó. Mit akarok én! Hogy megbánd, a mit tettél és szentül ígérd, hogy ezentúl nem teszed . . . No, beszélj! . . .

— Megmondok mindent, a mit akarsz.

Rozália hallgat. Idegei megremegnek. Vakdüh fogja el, érzi, hogy ép most, ebben a percben nyugalmat kell színelnie.

— Beszélj, beszélj, szivem!

— Esküszöl, hogy elengedsz?

— Esküszöm, csak beszélj!

— Kevés a mondanivalóm . . . Magam sem tudom, hogy jött a dolog . . . Sajnálom is . . .

— Ugy . . . sajnálsz? . . .

— És hidd el, csak szánalomból engedtem neki . . .

— Szánalomból? Pedig szép . . .

— No, nem épen.

— Dehát akkor miért? . . . miért? . . . Miért viseled titkon magadnál az arcképét?

— Hogyan ezt is tudod?

— Nem! — ordította magánkívül, mindenről megfeledkezve a nő. — Nem! ezt nem tudtam! Semmit sem tudtam! Semmit! De te mindent elárultál, te gazember! . . .

— Hallgass, az égre kérlek hallgass!

— Nem hallgatok! Még jobban ordítok! Igen, elvesztünk! Meg fogsz halni, — látni akarom, hogyan halsz meg.

És fülét hegyezve, diadalmasan sziszegi:

— Megtörtént . . . Már jön.

Mint a pusztító förteteg, hatalmas, dörgő léptekkel törtetett be az imént még alvó férj.

Rodolfo felhörög és kinosan, remegve lapul meg egy sarokban.

Rozália egy sötét sarokból odavisitja:

— Öld meg!

De a férfi a revolverével a kezében rárohan:

— Nem, ezt neked szántam!

A fegyver eldőrdül, az asszony megtántorodik és a földre zuhan.

Két kezét a mellére szorítja, a honnan fekete csikban folyik a vér. És üveges szemekkel hörgi:

— Öld meg . . . öld meg . . . kérlek őt is . . . öld meg . . .

Rodolfo reszkető halálfélelmében kuporog egy szék mögött. A férfi feléje közeledik . . . Megáll előtte és nyugodtan szól:

— Hé, te várj, míg felöltözöm. Velem jössz tanunak, érted?

Roberto Bracco.